

Vefat eden çocuğun şu anda nerede!

İkinci Nokta: Bir zaman bir zat, bir zindanda bulunuyor. Sevimli bir çocuğu yanına gönderilmiş. O bîçare mahpus hem kendi elemi çekiyor hem veledinin istirahatini temin edemediği için onun zahmetiyle müteallim oluyordu. Sonra merhametkâr hâkim ona bir adam gönderir, der ki: “Şu çocuk çendan senin evladındır fakat benim raiyetim ve milletimdir. Onu ben alacağım, güzel bir sarayda beslettireceğim.” O adam ağlar, sizler “Benim medar-ı tesellim olan evladımı vermeyeceğim.” der. Ona arkadaşları der ki: “Senin teessüratın manasızdır. Eğer sen çocuğa acıyorsan çocuk şu mülevves, ufunetli, sıkıntılı zindana bedel; ferahlı, saadetli bir saraya gidecek. Eğer sen nefsin için müteessir oluyorsan, menfaatini arıyorsan; çocuk burada kalsa muvakkaten şüpheli bir menfaatinle beraber, çocuğun meşakkatlerinden çok sıkıntı ve elem çekmek var. Eğer oraya gitse sana bin menfaati var. Çünkü padişahın merhametini celbe sebep olur, sana şefaathçi hükmüne geçer. Padişah, onu seninle görüştürmek arzu edecek. Elbette görüşmek için onu zindana göndermeyecek, belki seni zindandan çıkarıp o saraya celbedecek, çocukla görüştürecektir. Şu şartla ki padişaha emniyetin ve itaatın varsa...”

İşte şu temsil gibi aziz kardeşim, senin gibi mü'minlerin evladı vefat ettikleri vakit şöyle düşünmeli: Şu veled masumdur, onun Hâlık'ı dahi Rahîm ve Kerîm'dir. Benim nâkıs terbiye ve şefkatime bedel, gayet kâmil olan inayet ve rahmetine aldı. Dünyanın elemli, musibetli, meşakkatli zindanından çıkarıp cennetü'l-firdevsine gönderdi. O çocuğa ne mutlu! Şu dünyada kalsaydı kim bilir ne şekle girerdi? Onun için ben ona acımıyorum, bahtiyar biliyorum. Kaldı kendi nefsim için kendime dahi acımıyorum, elîm müteessir olmuyorum.

Çünkü dünyada kalsaydı on senelik, muvakkat, elemle karışık bir evlat muhabbeti temin edecekti. Eğer salih olsaydı, dünya işinde muktedir olsaydı belki bana yardım edecekti. Fakat vefatıyla, ebedî cennette on milyon sene bana evlat muhabbetine medar ve saadet-i ebediyeye vesile bir şefaathçi hükmüne geçer. Elbette ve elbette meşuk, muaccel bir menfaati kaybeden, muhakkak ve müeccel bin menfaati kazanan; elîm teessürat göstermez, meyusane feryat etmez.